CÂT VALOREAZĂ O SECUNDĂ

NOTA AUTORULUI

Există întâmplări care trec prin viața noastră fără să lase urme. Și există clipe care ne urmăresc pentru totdeauna.

Clipe în care timpul capătă o altă dimensiune, dragostea se transformă în disperare, iar speranța se agață de ultima secundă.

Uneori, destinul ne pune în fața unor încercări pentru care nimeni nu ne-a pregătit și din care nu mai ieșim niciodată aceiași.

Acesta este un caz real despre fragilitatea vieții, despre iubire și despre acele secunde în care întreaga noastră existență poate căpăta un alt sens.

O poveste care poate fi a oricăruia dintre noi.

Viața nu începe o singură dată. Uneori, ea se reia în tăcere, acolo unde drumul se frânge și sufletul ezită. Când totul pare pierdut, doar într-o secundă, o mână nevăzută ne întoarce pașii, iar darul vieții ne este încredințat din nou.

Așa s-a întâmplat cu noi, în noaptea de revelion, în noaptea în care, la limită, în ultima clipă, am reușit să ne smulgem îngerașul din ghearele morții.

Suntem o familie obișnuită. Amândoi avem puțin peste 40 de ani. Dumnezeu ne-a dăruit un băiețel minunat, Teo, în vârstă de 14 ani. Locuim într-un oraș mic, reședință de județ. Avem profesii care ne asigură un trai decent, puțin peste media comunității, dar suficient pentru a fi mulțumiți. Așa am fost educați în familie. Să ne bucurăm de puțin și să nu cerem mai mult decât avem nevoie.

Nu fumăm. Nu consumăm alcool decât ocazional, fără excese. Suntem o familie veselă, unită, pozitivă. Niciodată nu ne-am despărțit, niciodată nu am avut conflicte care să zdruncine temelia familiei. Fără falsă modestie, pot spune că suntem respectați în comunitate, poate chiar admirați.

Credeam că am făcut tot ce ține de noi pentru copilul nostru. Și, totuși, o singură scăpare era cât pe ce să ne distrugă viața, pentru că drogurile nu iartă pe nimeni și este vital ca toți părinții să știe asta!

Teo este un copil bun și responsabil. Este olimpic la mai multe materii și are media 10, fără a fi un tocilar. Este inteligent, carismatic, plăcut de colegi și campion la dans sportiv, într-o echipă cu șaisprezece fete și doar doi băieți. Ceilalți băieți îl caută pentru a intra în cercul lui de prieteni.

Încă de la cinci ani rămânea singur acasă, cât timp noi eram la serviciu. Ne-a ascultat întotdeauna. Nu ne-a creat probleme, dar și noi am fost foarte atenți. Am fixat reguli, dar fără constrângere.

De câțiva ani, am instituit o arie de control. Am instalat camere video în apartament, despre care știm toți, explicându-i deschis lui Teo că sunt pentru siguranță. Să ne protejăm casa și să cunoaștem mai multe, unul despre celălalt.

Toți trei ne-am instalat aplicația *Find My iPhone* și fiecare știe ce fac ceilalți.

Plecând de la aceste măsuri, eu și soția mea i-am impregnat lui Teo ideea de familie-echipă... de egalitate... de comunicare permanentă, ceea ce nu a fost deloc greșit. Astfel, el nu a resimțit controlul parental ca pe o presiune. Familia a fost o opțiune față de posibil anturaj care i-ar fi putut genera un atașament nociv.

Am fost implicați în viața lui școlară. Niciodată nu am neglijat comunicarea cu profesorii și urmărirea rezultatelor la învățătură. Face meditații la materiile importante, ca mai toți copiii și ținem permanent legătura cu profesorii care îl pregătesc în particular.

Avem o bună relație și cu părinții colegilor lui Teo, cu unii dintre ei legând chiar o prietenie. Cu toții ne dorim succesul copiilor noștri.

Dar, într-o zi, toate acestea au părut inutile…

Era noiembrie. Teo ne-a spus că băieții din clasa lui l-au invitat să facă revelionul cu ei, fără părinți, acasă la Olga, o colegă de clasă. Ar fi fost prima petrecere fără noi.

Am dezbătut problema în familie și, în prima fază, am ajuns de comun acord la concluzia că nu este oportună participarea. Teo nu a părut vizibil deranjat și nu a insistat.

În săptămânile care au urmat, am stabilit să-i invităm la noi de revelion tocmai pe părinții Olgăi, de care ne apropiasem în ultimii ani. Pe acest fond, discuțiile privind participarea lui Teo la revelion, separat de noi, au continuat natural. Am simțit că Teo își dorește mult, având un suport în insistențele colegilor de clasă.

La începutul lunii decembrie, am acceptat cu greu ca Teo să facă revelionul la Olga. Parcă presimțeam ceva, dar nu l-am oprit. Am avut în vedere și faptul că părinții fetei urmau să vină la noi.

Deci, puteam să avem controlul și prin comunicarea cu Olga și ne propusesem chiar să-i vizităm intempestiv, după miezul nopții, așa, sub pretextul să ne urăm de an nou. Noi credeam că strategia asta era suficientă. Ne-am înșelat amarnic! Nu intuiam că vom fi la limita dintre viață și moarte.

Totul părea să fie în regulă. Teo a plecat de acasă în jurul orei 20.00, aranjat, vesel și ușor emoționat. Era pregătit de prima petrecere singur. L-am rugat să țină telefonul aproape și să comunice cu noi. Așa cum făcea mereu. Noi am rămas acasă, cu părinții Olgăi.

Pe măsură ce pregăteam masa, pe la 22.30, soția mea, dintr-un instinct matern salvator, a verificat aplicația de localizare. Teo nu mai era la Olga. Avea poziția undeva la marginea orașului. Ajunsese într-un cartier famat.

L-am sunat insistent. Nu a răspuns. Am sunat-o pe Olga. Ne-a spus că Teo a stat la petrecerea ei aproximativ o oră și că apoi a plecat într-o direcție necunoscută. A spus ceva despre ”o altă petrecere”. Nu-i oferise nici ei prea multe detalii.

Panica ne-a cuprins instantaneu. Ne gândeam la ce e mai rău, deși, aparent, nu aveam un motiv clar conturat. Instinctul nostru de părinți ne spunea însă altceva. Ne-am îmbrăcat rapid și am plecat să-l căutăm în direcția indicată de aplicație. În acest timp, l-am sunat de zeci de ori. Nu ne-a răspuns!

Am ajuns la un bloc cu zece etaje și cu mai multe scări. Situația s-a complicat instantaneu. Dacă ar fi fost o casă la sol, ar fi fost simplu. Aici, aveam zeci de apartamente de verificat și, în multe, începuse petrecerea de revelion.

Era gălăgie și muzica se auzea de peste tot, fiind indiferentă față de trăirile noastre. Teo putea fi în oricare apartament sau poate numai telefonul lui. Această idee ne îngrozea.

Eram disperați. Teo nu mai făcuse asta niciodată. Aveam o singură soluție, să batem la ușa fiecărui apartament. Nu am stat pe gânduri.

Ne-au răspuns persoane tinere sau în vârstă. Tuturor le repetam obsesiv:

— Bună seara și ne scuzați: ne căutăm copilul care a intrat pe această scară.

Răspunsurile erau invariabile, serioase sau cu zâmbet în colțul gurii:

— Nu știu!

— Nu-l cunoaștem!

— Nu e la noi...

Alesesem din telefon o fotografie a lui Teo. O mărisem și o arătam tuturor locatarilor. Degeaba.

Încercam să părem normali. Cu siguranță, nu ne ieșea deloc. Amândoi aveam ochii scoși din orbite, fețele palide, schimonosite. Urcam scările în fugă. Săream câte două-trei trepte, deodată.

Sunam sau băteam la uși înfrigurați... amândoi, în același timp. La vreo două apartamente nu ne-a răspuns nimeni. Am lipit urechea de uși, dar nu am auzit zgomot înăuntru. Probabil nu era nimeni acasă. Am fotografiat ușile respective, propunându-ne să revenim, când vom coborî.

Vorbeam sacadat. Schimbam cuvinte scurte. Ne sincronizam alert. Simțeam ceva ciudat. Un pericol mare. Simțeam nevoia să luptăm cu minutele, cu secundele. Nu știam de ce, dar exact asta simțeam. În piept și în minte.

Am ajuns la etajul al patrulea. Soția mea îl suna în continuare pe Teo. Ne temeam să nu i se termine bateria.

În timp ce băteam la o ușă, am auzit un telefon sunând. Era ringtone-ul lui Teo. Inconfundabil. Nu putea fi altul. Am alergat până la ușa din dreptul căreia se auzea sunetul. Mi-am lipit urechea de aceasta și am început să bat puternic cu pumnii, cu toată forța mea, cu lovituri ca de ciocan.

Strigam cu disperare:

— Deschide! Deschide acum! Imediat!

Eram furios și nebun. Instinctul meu de tată mă determina să fac orice.

Trecuseră doar câteva secunde, dar infinite pentru noi. Telefonul suna în continuare, pe fondul insistenței apelului soției mele. Din interiorul apartamentului răzbătea o muzică gâjâită în surdină.

Mă pregăteam să sparg ușa metalică. Nu sunt solid și cred că nu puteam reuși vreodată, dar disperarea de tată îmi dădea curaj și puteri nebănuite. Mă simțeam ca un leu căruia nu-i putea sta nimeni și nimic în față.

M-am dat în spate câțiva pași, intenționând să mă reped cu umărul drept în ușă. N-am apucat s-o mai fac pentru că am auzit zgomotul încuietorii.

Ușa s-a deschis încet. În prag a apărut o adolescentă brunetă, cam de aceeași vârstă cu Teo. Avea părul vâlvoi și machiajul proeminent întins ca după o repriză de plâns.

Era îmbrăcată într-un maiou negru, larg, pătat pe piept. Avea ochii semideschiși și încercănați profund. Picioarele îi tremurau necontenit și parcă se prelingea pe cantul ușii. Plutea. Părea beată sau drogată... poate amândouă.

Din apartament ieșea o peliculă de fum gros, concentrat spre tavan. Avea aromă vegetală grea. De marijuana. Nu mă putea înșela percepția. Am identificat prima oară mirosul în Amsterdam, apoi, frecvent, pe străzile din București.

Am apucat-o de umeri și am scuturat-o puternic:

— Unde este Teo? Unde?

Capul i s-a zgâlțâit. Părea că i se frânge. Fără efect.

Privea prin mine. Nu mi-a răspuns. A indicat înăuntru, ușor, cu capul. Nu putea să vorbească. Avea gura încleștată. Consumase, probabil, substanțe depresante.

Am împins-o ușor spre perete. Am intrat în apartament.

Erau imagini cumplite care sunt sigur că mă vor urmări toată viața.

Gresia holului lung de 7–8 metri era plină de pete de sânge și mizerie. În capăt, ușa de la baie era larg deschisă.

Din cadă, în exterior, atârnau două picioare. Erau goale și însângerate.

Teo?!

Am alergat într-un suflet. Era poziționat de-a latul căzii, cu fața în sus. Avea capul și trunchiul în cadă. Picioarele îi atârnau în afară. Flexate de la genunchi.

Forma concavă a căzii îi îndoia gâtul și îi apăsa bărbia în piept, blocându-i respirația.

Era dezbrăcat, în slip. Era plin de sânge pe corp. Era palid și nu mai respira. Avea vomă pe tot corpul.

L-am ridicat urlând la el cu ochii ieșiți din orbite:

— Teuțu?! Teuțul lui tati?!

Credeam că este înjunghiat sau împușcat. Nu-i vedeam rănile deschise. În spatele meu, soția plângea în hohote. Stătea în genunchi și îi săruta picioarele reci și imobile.

Am fost convinși că e mort. În toată viața noastră greșisem doar o secundă. Fusese suficient ca dezastrul să se producă. Părea că plătisem prea scump, fatal. Nu era drept!

Cu ultimele puteri, i-am ridicat trupul din cadă. L-am culcat cu fața în sus pe gresie.

I-am curățat înfrigurat gurița și am început să-i fac respirație gură la gură. Masaj cardiac. Învățasem în facultate. La acel curs totul părea simplu, însă, acum, în fața mea, era îngerașul nostru drag. Și totul căpăta alt sens, acolo, în adâncul sufletului.

Nu trebuia să greșesc! Plângeam. Îl strigam. Suflam sacadat. Lacrimile mele se prelingeau pe obrăjorii lui palizi, murdari și reci.

Au trecut secunde, cât ani. Soția mea plângea. Îl implora pe Dumnezeu. Spunea *Tatăl nostru,* ca într-un ritual. În genunchi, cu mâinile împreunate sub bărbie. Tremura toată și se uita spre noi cu pupilele mărite.

Eram din nou, doar noi trei... cum am fost toată viața: singuri și fericiți. Acum era altceva, cu totul altceva.

Luptam ca Moartea să nu ne ia ceea ce aveam mai de preț: lumina ochilor noștri, pe Teușul nostru mic.

Nu sunasem încă la Salvare, simțeam că vor întârzia. Nu puteam să pierdem câteva secunde tocmai acum. Erau secundele vieții.

După câteva minute de resuscitare, am simțit cum Teo își umflă pieptul. Încerca să expire.

L-am întors pe o parte. A tușit gutural, fără vlagă. Încerca să-și elibereze căile respiratorii.

L-am ajutat, bătându-l între omoplați cu podul palmei. Parcă începuse să respire ușor. Aproape imperceptibil.

Și-a mișcat pleoapele. Simțeam că încercă să revină la viață. Simțeam că l-am reîntors pe pământ. În ultima clipă. Și totuși ne era teamă că ne înșelăm.

Soția a sunat la ambulanță. A sosit în vreo zece minute. Intrat în apartament, echipajul a intervenit alert și sacadat, aproape mecanic, dar eficient.

În timp ce le povesteam împrăștiat ce s-a întâmplat, îi verificau rapid semnele vitale, dându-ne un verdict, cât o viață:

— *Trăiește!*

Am primit vestea, cu genunchii tremurând. Îl priveam cu ochii inundați de lacrimi.

I-au pus masca de oxigen și perfuzii. Părea inert în continuare. Nu încetam să ne temem pentru viața lui.

L-am așezat împreună pe targă. Cadrele medicale se învârteau în jurul lui, racordându-l și reglându-i aparatele cu mișcări rapide, exacte, robotice.

Eu îl țineam strâns de mânuța care refuza să se încălzească. Atunci, ca un flash, mi-am amintit toată viața lui: de la naștere și până în prezent. Mă rugam la Dumnezeu să ne arate că ne iubește. Să nu ne lase singuri. Credeam în El, era singura șansă pentru viața îngerașului nostru.

Soția mea continua să plângă încet. Își ținea fruntea plecată, sprijinită în palmele împreunate ca pentru rugăciune. I-am atins ușor creștetul cu mâna tremurândă. Nu a reacționat. Își ducea la îndeplinire misiunea ei de mamă. În dialog cu El, acolo, sus.

L-am coborât cu targa pe scări. L-am urcat în ambulanța care a pornit în viteză. Eram și noi în spate cu mașina noastră.

Conduceam cu barba în volan și cu ochii lipiți de parbriz. Soția, cu ochii împietriți și cu mâinile împreunate, continua să se roage într-un murmur ritualic. Vorbea în continuare cu El.

Girofarul ambulanței proiecta secvențe de lumină în interiorul mașinii, dar și pe fețele noastre. Eram împietriți de durere. Este o altă imagine care mă va urmări toată viața. Sirena asurzitoare și viteza mare ne făceau să simțim groază și incertitudine. Era o cursă... cursa pentru viața îngerașului nostru drag.

Ajunși la UPU, pe Teo l-au racordat la aparate. Ne-au lăsat să stăm lângă el. Aveam nevoie... și el și noi!

I-au pansat rana de la cap, produsă prin cădere, probabil. Atunci am realizat că de acolo era sânge în întregul apartament. În plus, avea tăieturi și în talpă de la o savonieră de sticlă care se spărsese și pe ale cărei cioburi călcaseră el și ceilalți, probabil.

La UPU, timpul trecea greu, foarte greu. Teo parcă dădea primele semne de stabilizare.

Priveam îngrijorați ecranul care indica pulsul cardiac. Ne rugam ca zgomotul să nu se uniformizeze. Urmăream cifrele afișate și la fiecare schimbare tresăream.

Trecuseră două ore. Teo a dat primele semne de conștiență. A deschis intermitent ochii care erau extrem de obosiți. Pleoapele îi păreau foarte grele. Cearcănele îi erau întunecate.

Am început să vorbim cu el. Nu ne răspundea. Îl întrebam lucruri banale și așteptam înfrigurați un semn. Îl rugam să ne strângă de mână, dar nu o făcea. Medicii ne-au spus că reactivitatea este esențială, în acest context.

După alte câteva ore bune am simțit o firavă strângere de mână. A deschis ușor ochii. Trăia.

L-am întrebat dacă ne vede și dacă ne aude. A dat ușor, afirmativ, din cap. O lacrimă i s-a prelins la coada ochiului drept. Plângea. Plângea pentru ce s-a întâmplat, pentru ceea ce a făcut și, probabil, pentru ceea ce ne-a făcut. Am început să plângem și

noi. Plângeam împreună. Niciodată în viața asta nu am plâns mai mult. Lacrimile, care picau pe cearșaful alb, formau pete extinse. Era o purificare.

Rezultatele analizelor toxicologice ne-au arătat că avea o alcoolemie de 2,7 ‰ și intoxicație cu tetrahydrocannabinol (THC), substanța stupefiantă din marijuana.

Am stat la spital împreună, toată dimineața, până în zori, dar și a doua zi, până după- amiază, când am plecat împreună către casă.

La ieșirea din spital, l-am ținut amândoi de mână. Era foarte slăbit și nu aveam convingerea că nu s-ar fi prăbușit.

Am mers tăcuți tot drumul, cu capul în pământ, istoviți, ca după o luptă.

Teo a dormit profund din cauza sedativelor și a șocului metabolic. Am făcut cu schimbul. L-am păzit ore în șir, minut cu minut, peste douăzeci de ore. L-am trezit ușor doar ca să bea apă.

În somn, îi priveam trăsăturile și îi urmăream respirația. Ne rugam să nu se oprească. Mi-au apărut din nou în minte toate amintirile vieții care se derulau ca într-un film... filmul sorții noastre.

Când și-a revenit, după trei zile, am discutat toată conjunctura. Teo a repetat obsesiv că nu știe de ce a făcut asta. A fost curios, nu a putut să refuze! A vrut să fie cool? A vrut să impresioneze?

Totul a fost ca într-un vis urât. Ne-a ascuns planurile lui. A plecat de la Olga și a ajuns într-un loc unde s-au consumat droguri și alcool.

Ne-am propus să disecăm problema și să aflăm adevărul, dar mai ales să înțelegem unde am greșit.

Prima oară am mers cu toții la psiholog, imediat, pe 3 ianuarie. Am vorbit mult; am povestit totul. Psihologul a considerat că

a fost un accident, asemenea unui accident de mașină, fără istoric.

Deși o simțisem profund, abia acum am conștientizat nenorocirea de care nu am fost departe. Psihologul ne-a povestit că are la psihoterapie părinții unui băiat de 19 ani care a murit înecat cu vomă, după un abuz de alcool și droguri.

Fiind specializat în dependențe, ne-a spus că, în ultimii ani, în proporție de 80% dintre pacienții lui au venit la cabinet din cauza dependenței de alcool sau/și droguri. Iată blestemele lumii moderne!

Și pentru că un necaz nu vine niciodată singur, Ambulanța a sesizat Protecția Copilului. Așa ne-am trezit acasă cu inspectorii care urmau să facă o anchetă socială. Eram suspectați că nu neam îngrijit copilul, tocmai noi care am fi în stare să murim pentru el, dar asta e procedura. Obiectiv vorbind, chiar aveau motiv.

Ne-a fost foarte greu să retrăim tot ce se întâmplase, dar am făcut-o. Ni se părea anapoda să detaliem felul în care îngrijim noi copilul, cum îl educăm și cum îl hrănim... adică tot ceea ce am făcut pentru el. Specialiștii au realizat ipostaza și au încheiat un document, cu un zâmbet în colțul gurii. De fapt, cred că ne și cunoșteau, cel puțin din vedere, orașul fiind mic.

După alte câteva zile, am primit telefon de la Poliția Antidrog. Fusese sesizată de UPU. M-a invitat să vin cu Teo la sediu. M-am conformat, desigur. Timp de două ore, am asistat la audierea lui Teo, în încercarea ofițerilor de a lămuri conjunctura consumului de marijuana.

Atunci, am aflat lucruri grave, care, cu regret spun acum că, în trecut, ne-au scăpat în mod fatal, tocmai nouă care nu am avut răgaz în a-l supraveghea pe Teo.

Scăpasem din vedere, în acea perioadă, un aspect esențial. Teo discuta și cu alt grup de colegi de clasă, considerați rebeli, care au aranjat să facă revelionul singuri, tot în oraș, în

apartamentul liber al părinților Dianei, care erau despărțiți. Deci, fără niciun control parental sau de altă natură.

Ulterior, am analizat foarte bine de ce Teo ne-a ascuns aceste discuții pe care, dacă le-am fi știut, am fi putut evita o nenorocire, în condițiile în care el ne spunea totul ca unor prieteni.

Nu am avut o explicație clară, și acum, la câteva luni de la eveniment, credem că, în acest context, a fost un cumul de factori, clasici în devianțele adolescenților: influența anturajului, teribilismul, curiozitatea, lipsa discernământului specific vârstei și poate altele, pe care le vom înțelege cândva.

Petrecerea de revelion unde s-a întâmplat incidentul a fost organizată de Matei, un tânăr de 19 ani din oraș, care a abandonat liceul și care își ajuta fratele mai mare să vândă droguri.

El o cunoștea pe Diana, colega de clasă a lui Teo. A profitat de faptul că aceasta avea acces la apartamentul tatălui său plecat în Anglia și a organizat revelionul, în mod restrâns, cu numai șase persoane, adolescenți de 14–16 ani.

Acolo, au mâncat, au dansat uitând de tot ceea ce învățaseră cândva. Atunci, Matei le-a propus să consume marijuana, el însuși aprinzându-și un joint, în prezența lor.

În primă fază, ei au refuzat, determinându-l pe dealer să-și schimbe tactica. Acesta le-a oferit câte un pahar cu vin. Ei nu s-au opus pentru că doreau să se simtă bine, să se simtă altfel. Atmosfera a prins conturul urmărit de Matei și, când s-au amețit bine de la alcool, nu au mai putut refuza *cuiul* și s-au drogat.

Nefericita combinație alcool-marijuana, ambele depresante ale sistemului nervos central, i-a îngenuncheat pe toți cei prezenți, iar pe Teo, neobișnuit, desigur, l-a pus la pământ.

În urma întrebărilor polițistului și mai ales din răspunsurile lui Teo, m-am luminat pe deplin. Am înțeles că Matei a organizat această petrecere ca să-și extindă businessul cu droguri. Să

racoleze noi clienți, care să devină dependenți și cărora să le vândă mai târziu, în mod constant.

Cert este că, deși i-a ieșit în prima fază, lucrurile i-au scăpat de sub control, mai ales după ce Teo a căzut din picioare.

Într-o secundă de limpezime, copiii au vrut să sune la ambulanță, însă dealerul i-a împiedicat inițial, apoi, speriindu-se, a fugit luând cu el toată marfa. Încercase, astfel, să-și șteargă urmele.

Apoi, Teo s-a simțit din ce în ce mai rău, a vomat și și-a murdărit hainele. Cei prezenți l-au dezbrăcat și l-au dus în baie să-l spele. Nu au reușit pentru că devenise imobil, iar ei nu au mai avut puterea să se lupte cu el, pentru că erau cu toții beți și drogați.

Teo și ceilalți copii fuseseră victimele unei rețele de traficanți, care acționa în oraș de mai mult timp și care încerca să se dezvolte. Dealerii au căutat și au găsit o modalitate să pătrundă în anturajul copiilor, iar apoi au creat conjunctura pentru a le oferi droguri gratuit, mișcare despre care am înțeles ulterior că este una clasică. Au început cu ”nevinovata” marijuana, dar sunt convins că nu s-ar fi oprit aici.

Ulterior, m-am apucat și am citit mult despre marijuana. Nu făcusem asta până atunci. Știam doar generalități. Cândva îmi propusesem să studiez, ca să știu să acționez când va crește Teo și când va merge la facultate. Am greșit! Am apreciat greșit pericolul debutului în consumul de droguri care trebuie luat în calcul mult mai de timpuriu. Azi, recordul de vârstă în debutul consumului de droguri este de 8 ani.

Generația mea nu a crescut cu marijuana! Multă vreme nu am știut ce este asta. La petreceri, în liceu, beam o bere sau un pahar cu vin și credeam că suntem la modă. Acum, probabil, așa se întâmplă cu drogurile: ești modern dacă tragi, iar dacă refuzi, ești respins de grup, stigmatizat, marginalizat.

Lumea spune că marijuana e un drog ușor, însă am citit poveștile triste ale unor adolescenți, care au început s-o consume

devreme și au sfârșit prăjiți pe viață (așa cum chiar ei afirmă), pentru că ea nu mai este ceea ce a fost odată.

Cândva, acum 40–50 de ani, masa vegetală de cannabis avea numai câteva procente de tetrahydrocannabinol (THC), substanța activă, psihotropă. Acum, procentul de concentrație depășește 20% pentru că ”agronomii iadului” au obținut plante-hibrid mult mai... stupefiante pe care le stimulează cu fertilizanți chimici.

La asta se mai adaugă și faptul că dealerii obișnuiesc să stropească marijuana cu ”etnobotanice”, ”legale” sau ”cristale”, inducând stări demolatoare metabolic și polidependență, în urma consumului repetat, adică, în multe situații, doar de 3-4 ori.

Știu că marijuana se consumă frecvent în rândul tinerilor, în special în Capitală, unde controlul parental e ceva mai dificil. Noi, totuși, locuim într-un oraș mic, de provincie, unde orice zvon zboară rapid și oamenii se cunosc între ei, deci se poate interveni la timp, atunci când se vrea.

După câteva zile de la audierea lui Teo, am aflat că și ceilalți copii au fost chemați și audiați la poliție, împreună cu părinții lor.

La aproximativ două săptămâni după revelion, am auzit prin oraș că poliția a făcut percheziții acasă la dealeri și i-a arestat atât pe ei, cât și legăturile lor din București. Poliția a fost destul de reactivă, însă, numai după petrecerea unde Teo era să-și piardă viața sau poate că dealerii erau supravegheați dinainte, nu știu.

Zile întregi am rememorat întreaga poveste, în cele mai mici detalii. Eu și soția ne-am dus în trecut. Căutam ceva, o explicație, un factor declanșator, un mobil, fiindcă doream să înțelegem această lecție de viață cumplită. *”Doamne, spune-mi ce-am greșit?/ Ce n-a mers?/ Ce-a lipsit?”...*

În săptămânile care au urmat, am vorbit mult cu părinții copiilor care au participat la petrecere, colegii lui Teo, pentru că

mergeam pe aceeași cale a recunoașterii și a conștientizării problemei.

Toată clasa în care învăța Teo știa incidentul căruia, pe ici, pe colo i se mai adăugau ”floricele”, firesc oarecum pentru vârsta lor.

Ne-a fost teamă ca nu cumva Teo să rămână cu eticheta de drogat sau de bețiv. Din fericire, lucrurile nu au evoluat în această direcție. Era prea cuminte și apreciat ca o astfel de ”ștampilă” să reziste în timp.

Am vorbit cu toți părinții copiilor implicați, crezând și într-o reacție preventivă. Majoritatea părinților au reacționat pozitiv, sporindu-și atenția față de proprii copii.

Din păcate, au fost și reacții la care nu mă așteptam:

— Ce vrei?! Au fumat un cui... S— au distrat și ei, nu așa făceam și noi, la vârsta noastră!?

Atunci, am realizat că multe dintre problemele copiilor sunt cauzate sau favorizate de părinți, de permisivitate, de lipsa lor de interes. În cazul copiilor din familii monoparentale, acestora le lipsesc atenția și dragostea părintelui absent. Ei devin o pradă ușoară și brește prin care dealerii pătrund în cercurile lor.

Am vorbit și cu dirigintele care ne-a ajutat și a dezbătut problema cu copiii implicați. Am discutat și cu antrenorul de dans care a vorbit cu Teo.

Am închis, astfel, oarecum, cercul de influență din jurul copilului nostru.

După ceva timp, am tras concluzia că am greșit în educația lui Teo, pentru că nu am discutat în detaliu despre droguri. Trebuia din timp să-i explicăm, să-i arătăm, să învețe și să știe cum să reacționeze când i se oferă. Nu am făcut-o pentru că nici noi nu am știut mare lucru. Pe timpul nostru nu erau răspândite aceste substanțe.

Am subestimat drogurile și ele nu ne-au iertat, așa cum n-au iertat pe mulți copii și pe familiile lor, azi îndurerate.

Majoritatea părinților le spun copiilor: *"Nu te droga! Fii atent să nu ți se pună ceva în pahar!".* Atât! E insuficient pentru păienjenișul relațional al tinerilor din ziua de astăzi, care comunică și primesc informații complexe, în special pe cale virtuală. Unde pui că unele dintre ele îndeamnă explicit la consumul de droguri?!

De aceea, efortul părinților pentru a-și feri copiii de droguri este unul complex și trebuie să înceapă de la o cunoaștere personală aprofundată, care să includă înțelegerea și controlul anturajului, cu oscilațiile lui de atașament și care să nu neglijeze nici partea de educație eficientă.

În lunile care au urmat, l-am înconjurat cu atenție și l-am întărit pe Teo. Am mers în concediu și în excursii, am râs, am glumit, am petrecut un timp numai al nostru.

Nu am mai vorbit despre incident, pentru că am considerat că problema este pe deplin lămurită și nu doream să-l frustrăm, să-i scădem stima de sine, esențială în dezvoltarea unui adolescent.

L-am încurajat să facă mult sport, pentru că am aflat că acesta este dușmanul drogului și că ajută la întărirea psihicului. Sportul bate drogul!

A continuat cu dansul. I-am cumpărat o multifuncțională de fitness și i-am montat o bară de tracțiune în casă și, în câteva luni, Teo s-a schimbat semnificativ. Avea un cu totul alt tonus, construcția lui fizică era alta, atletică.

Asta i-a adus multă mulțumire, multă satisfacție, iar noi neam bucurat nespus. Deși nu mai practicam niciun sport, am reînceput să fac și eu mișcare împreună cu el, în încercarea de a-l stimula, pentru că, de cele mai multe ori, copiii sunt inspirați de comportamentul părinților și devin oglinda lor - o oglindă de care trebuie să se îngrijească fără întrerupere.

La o jumătate de an de la tragicul eveniment, Teo era altul. Era mult schimbat, pentru că am reușit să transformăm o dramă într-o adolescență ideală.

Continuăm să vorbim cu toții, să ne consultăm și să zâmbim când ne urmărim traseele în aplicația de monitorizare instalată în continuare în telefoanele noastre. Râdem sănătos, glumim mai mereu și suntem o familie fericită, din nou.

Dacă mă uit în urmă, văd cu ochii minții toate razele de viață care ne-au dat putere să luptăm cu secundele și care ne-au condus repede la îngerașul nostru, reușind să-l salvăm de la moarte.

Au fost multe și nu știu care a contat mai mult, poate una sau poate toate la un loc. Nu văd cum se putea sfârși cu bine această poveste tragică fără instinctul matern al soției de a-l căuta la numai două ore de la plecarea de acasă. Fără aplicația care ne-a arătat locul unde se afla Teo, fără cursa nebună de a-l găsi, fără reflexul meu de a-l reanima, fără ruga către El, poate azi...

Cred că în tot acest episod a fost și mult hazard. O dovadă a existenței lui, am aflat-o ulterior din relatările participanților la petrecere... atunci când îl sunam insistent pe Teo, iar el nu răspundea, Matei, dealerul de droguri, a încercat să-i dea telefonul fără sonor, dar nu a reușit pentru că el avea android, nu Iphone și nu știa să folosească butonul mecanic lateral de întrerupere a sonorului.

Dacă știa să acționeze această comandă, noi nu am mai fi auzit telefonul sunând în apartament și nu l-am mai fi găsit pe Teo. Or, dacă ajungeam cu câteva minute de întârziere, ar fi fost prea târziu pentru viața lui, așa cum ne-au spus și medicii.

După nenorocirea care era să ni se întâmple, uneori, noaptea, eu și soția ne îmbrățișăm și nu ne spunem nimic. Plângem în tăcere. N-aș putea spune de ce facem asta, dar vine din adâncul ființelor noastre.

Ne-am străduit din răsputeri și am reușit să întoarcem acel revelion din drumul lui negru, în direcția opusă, către soare, către lumină, către viață.

Numai un rid pe obrazul nostru de părinți și poate pe suflete a rămas dovada vârtejului morții prin care am trecut.

Dumnezeu ne dă viața. Am învățat, în noaptea aceea, că atunci când o pierdem fără să știm, când ne alunecă din mâini prin slăbiciune sau greșeală, El nu judecă și nu cere socoteală, ci Se apropie în tăcere. Oprește timpul pentru o respirație, întoarce pașii din drum, ridică ceea ce era căzut și ne-o dăruiește din nou nu ca pe o răsplată, ci ca pe o promisiune a destinului, exprimată într-o fracțiune de secundă.

